

1

Adeline

Adeline Swiftová práve telefonovala s redaktorkou časopisu *Žena súčasnosti*, keď jej niekto vsunul list pod prah vchodových dverí.

„Ide o to,“ hovorila Erin, „že tvoja poradenská rubrika má najvyššiu čítanosť zo všetkých rubrik časopisu. Zdá sa, že ľudia sa s ňou naozaj stotožňujú. S tebou. Prieskum trhu, ktorý sme nedávno robili, naznačuje, že sedemdesiat percent ľudí by sa radšej opýtalo na radu teba než svojho najlepšieho priateľa. Verila by si tomu?“

Áno, verila. Len málo ľudí dokáže dospieť bez toho, aby neutrpeli určitý stupeň emocionálnych otrasov z minulosti. Bolesť. Zásť. Hanba. Sklamanie. Smútok. Lútosť. Život vie spôsobiť ťažké rany a musíte si nájsť spôsob, ako prežiť s tými jazvami. Pre niektorých ľudí bolo popieranie najlepšou stratégiou. Zvolili si ignorovať všetko, ponechať to v minulosti a pokračovať ďalej. Iní sa týmto emóciám postavili čelom a strávili hodiny na rôznych

terapiách v snahe pochopiť, ako minulosť ovplyvnila prítomnosť, v nádeji, že sa im podarí dosiahnuť bod prijatia. A väčšina z nich sa iba sama snažila, kráčala a občas sa potkýnala, aby zvládla vzostupy a pády života, ako najlepšie vedela. Možno by sa po niekoľkých pohárikoch zdôverili priateľovi, ale radšej mlčali, pretože odhaliť také hlboké tajomstvá a obavy, tie najosobnejšie časti seba samého, bolo riskantné. Takto sa totižto mohla prezradiť ich skutočná totožnosť namiesto toho, čo chceli predstierať.

Práve títo ľudia, osamotení so svojimi strachmi, často písali Adeline.

Drahá doktorka Swiftová...

Zdôverovali sa jej so svojimi problémami v nádeji, že im niekoľkými dobre zvolenými slovami pomôže vyriešiť ich krízu alebo aspoň uľahčiť ich situáciu.

Adeline im poskytla pokojnú analýzu, súcitu a občas aj povzbudivé slová. Pri tvorbe odpovedí využívala kombináciu empatie, skúseností a jednoduchého vyjadrovania. Bola to kombinácia, ktorá na ľudí fungovala. Plnila úlohu sympatického cudzinca, niekoho, kto počúva bez odsudzovania a rešpektuje anonymitu. Táto úloha však znamenala, že existovala vo svete problémov. Počas pracovného dňa ju bičovali životné výzvy, zmáčala ju bolesť druhých, dlho sa musela zamýšľať nad všeličím od nevery až po nezamestnanosť. Keď sa jej ľudia pýtali, ako to zvláda, zdôrazňovala, že je ľahké vyrovnať sa s drámou, ktorá nie je vaša vlastná.

A keď sa dráma týkala jej? To bolo iné.

Zadávala sa na obálku.

Nevinne ležala na podlahe, oslivo biela na širokých dubových doskách. Aj bez toho, aby ju zdvihla, videla, že papier je kvalitný a potlačený. Jej meno a adresa boli napísané tučným písmom, ktoré bolo okamžite rozpoznateľné.

Srdce sa jej rozbúšilo o niečo rýchlejšie. Ovládli ju emócie, bičovali ju ako poryv vetra. Položila si ruku na bránicu

a prinútila sa pomaly dýchať. Bola dospelá, mala svoj vlastný život, dobrý život, a predsa jej tento malý neživý predmet pokazil pokojný deň.

A to ho ešte ani neotvorila.

Prvým impulzom bolo roztrhnúť ho bez otvorenia, ale to by bolo nedospelé a ona sa veľmi snažila nebyť nedospelá a vždy sa ovládať.

Snažila sa byť osobou, za akú sa vydávala vo svojej rubrike rád.

„Adeline?“ Do jej vedomia prenikol Erinin hlas. „Si tam ešte?“

„Áno. Som tu. Počúvam.“ Lenže jej pozornosť sa nesústreďovala na Erin.

Mala by hneď otvoriť obálku. Alebo ju mohla jednoducho hodiť do recyklačného koša bez toho, aby to urobila. Predstavila si, čo by na takýto prístup povedala „doktorka Swiftová“.

Vyhýbanie sa.

S povzdychom ju zdvihla. Mohla by list odložiť nabok a otvoriť ho neskôr, ale potom by o ňom premýšľala celé popoludnie. Keby niekomu v tejto situácii radila, povedala by, že z odsúvania nevyhnutného nikdy nič dobré nevzišlo a že očakávanie je často horšie ako skutočnosť. Že bez ohľadu na to, čo sa v obálke skrýva, má nástroje a duševnú silu na to, aby to zvládla.

No zvládla by to?

Ešte stále držala obálku, prešla celý svoj byt, otvorila francúzske okno a vyšla na malý balkón. Napätie v krku a v pleciach z nej opadlo. Vdychovala bohatú vôňu zimolezu, sladkosť jazmínu. Okolo štíhlych hrotov fialovej levandule bzučali včely. Priestor bol malý, ale rastliny vyberala starostlivo a konečným výsledkom bola explózia kvetov a farieb, ktorá pôsobila ako oáza pokoja v rušnom a hlučnom meste, ktoré sa stalo jej domovom. Londýn milovala, ale oceňovala, že sa môže utiahnúť pred hukotom klaksónov áut, tlačenicou ľudí a frenetickým

tempom. Niekedy sa jej zdalo, akoby všetci žili svoje životy v zrýchlenom režime.

Pri vytváraní svojej balkónovej záhrady sa riadila radou, ktorú dala čitateľke zápasiacej s úzkosťou v dôsledku toho, že sa presťahovala z vidieka do mesta.

Adeline si dohodla rozhovor so záhradníčkou a potom podľa toho zostavila svoju odpoveď.

Milá Smutná v meste, možno nežiješ na vidieku, ale aj tak môžeš do svojho života zahrnúť prírodu. Niekoľko dobre zvolených izbových rastlín dokáže dodať pokoj aj do toho najmenšieho obytného priestoru a kvetináč s voňavými bylinkami, pestovanými na slnečnom parapete, vnesie do Tvojho domova a do Tvojho varenia nádych Stredozemia.

Po tom, čo dokončila výskum k svojej odpovedi, išla von a kúpila si rastliny pre seba podľa rady, ktorú práve dala svojej čitateľke. Na rovnakú tému napísala aj dva články pre iné publikácie. Takto si zarábala na živobytie.

Vyštuďovala klinickú psychológiu a v praxi pôsobila šesť mesiacov, keď ju po náhodnom stretnutí jeden novinár požiadal o rozhovor v rannej talkshow o zvládaní stresu na pracovisku. Tento rozhovor podnietil ďalšie žiadosti, čo ju priviedlo ku kariére spisovateľky, ktorá ju bavila viac ako psychologická prax. Písanie jej umožnilo zachovať si odstup, ktorý jej chýbal, keď sa stretávala s klientmi osobne.

Adeline uprednostňovala odstup.

Obálku položila na malý stolík a prinútila sa sústrediť na rozhovor. „Som rada, že tá poradenská rubrika funguje dobre.“

Bola rada a nielen preto, lebo stĺpček jej zaručil vysokú životnú úroveň a viedol k väčšiemu množstvu práce, ako dokázala zvládnuť. Popularita stĺpčeka ju uspokojovala. Potešilo ju, že ju ľudia považujú za užitočnú.

Vedela, aké je byť stratený a zmätený. Vedela, aké je bojovať s emóciami, ktoré sú priveľmi škaredé a nepríjemné na to, aby

sa prejavovali na verejnosti. Vedela, aké je byť sám, topiť sa bez záchranného člna v dohľade, padať bez vankúša, ktorý by zmiernil dopad.

Vždy bola spokojná, ak mohla zručnosti, ktoré sa naučila, aby pomohla sebe, použiť na pomoc inému človeku. Keď písala svoj stĺpček, nepovažovala sa za psychologičku, ale za dôveryhodnú najlepšiu priateľku. Za niekoho, kto vám povie pravdu.

Jediná pravda, o ktorú sa nikdy nepodelila, bola, že existujú zranenia, ktoré nedokáže vyliečiť nijaký terapeut na svete. Toto poznanie si nechávala pre seba. Ľudia predpokladali, že má svoj život usporiadaný, a ona nemala v úmysle tento obraz zničiť. Ťažko by jej naplno dôverovali, keby vedeli, že zápasí s vlastnými problémami.

„Dobre? Je to lepšie ako dobré.“ Erin bola povzbudivá, euforická, hrdá, pretože to bola ona, kto pôvodne prišiel s nápadom na rubriku „Doktorka Swiftová radí“. „Si hit, Adeline. Kravaťáci ti chcú dať viac priestoru.“

Adeline odstrihla hlávku muškátu a odstránila pár odumretých listov. „Viac priestoru.“

„Áno. Namiesto jednej hĺbkovej odpovede sme uvažovali o štyroch otázkach.“

Adeline sa zamračila. „Je dôležité dať vyčerpávajúcu odpoveď. Ak je niekto zúfalý, potrebuje empatiu a úplnú odpoveď. Nepotrebuje, aby sme ho vybavili niekoľkými prázdnyimi frázami.“

„Nebola by si schopná vytvoriť odpoveď, ktorá by nebola empatická. Je to tvoj dar. Píšeš tak krásne. Predpokladám, že v tomto smere si ako tvoja matka.“

Adeline zovrela ruku okolo listov. „Vôbec nie som ako moja matka.“

„Nie, samozrejme, že nie si. To, čo píšeš, je úplne iné. No, Adeline, toto je obrovské. Hádám ti nemusím vysvetľovať, čo sa teraz deje s novinármi na voľnej nohe. Všetci sa snažia získať

aspoň kúsok zo zmenšujúceho sa koláča a tebe tu ponúkajú veľký tučný kus tvojho vlastného. Samozrejme, že ti zaplatia.“

Vôbec sa nepodobala na svoju matku. V ničom. Matkin život bol jedna veľká romantická fantázia, zatiaľ čo ten jej bol pevne zakorenený v realite.

A viac práce bolo rozhodne realitou.

Chcela to robiť? Peniaze boli do istej miery dôležité, ale rovnako dôležitá bola aj rovnováha medzi jej prácou a súkromným životom. Aj keď väčšinou pracovala z domu, stanovila si jasné hranice. Prvú polovicu týždňa sa sústredila na svoj stĺpček s radami. Štvrtky boli vyhradené pre jej prácu na voľnej nohe. Piatkové rána trávila dobiehaním administratívy a presne o druhej hodine vypínala pracovný notebook a chodila plávať. Odplávala presne sto dĺžok, čím si uvoľnila svaly a zmyla napätie z celého týždňa. Potom zašla na miestny trh a nakúpila čerstvé ovocie a zeleninu na víkend.

Sobota a nedeľa patrili len jej. Chcela, aby to tak ostalo.

Jej život možno nebol práve najvzrušujúcejší, ale bol stabilný a predvídateľný, a to sa jej páčilo.

Mala čas na rozšírenie rubriky? Áno. Chcela rozšíriť rubriku? Možno.

„Chcela by som mať plnú redakčnú kontrolu.“ Zohla sa a vyskúšala vlhkosť pôdy v jednom z kvetináčov. „Nechcem, aby sa moje odpovede upravovali.“

„Pokiaľ dodržíš počet slov na stránke, nebude to problém.“

„Sama si vyberiem listy, na ktoré odpoviem.“

„To je samozrejme.“

„Porozmýšľam o tom. Ďakujem. A prajem ti pekný víkend, Erin.“

Ukončila hovor a konečne sa postavila pred jediný list, na ktorom jej teraz záležalo.

Vzala ho a opatrne otvorila obálku. V dnešnej dobe e-mailov a správ jej listy písala už len matka. Adeline si ju predstavila, ako

sedí za svojím zaskleným stolom vo vile a siaha po obľúbenom pere. Atrament musel mať presne ten správny odtieň modrej.

Vytiahla stránky a uhladila ich.

Najdrahšia Adeline...

Premáhala sa. Všetko o jej matke bolo nafúknuté, kvetnaté, prehnané. Tá láskavosť mala taký istý význam ako jeden z tých smiešnych vzdušných bozkov, ktoré si ľudia dávali.

Píšem Ti, lebo mám vzrušujúcu správu, o ktorú som sa s Tebou chcela podeliť. Opäť sa budem vydávať.

Adeline si tie slová prečítala a potom si ich prečítala ešte raz. Vydávať sa? Vydávať? Jej matka sa ide po štvrtý raz vydávať?

Prečo? Ak sa vám niečo opakovane nepodarilo, prečo by ste to robili znova? Takto predsa vzťahy nemali fungovať. Jej matka pristupovala k manželstvu ako k hernej šou alebo k lotérii. Verila, že ak niečo často zopakuje, možno jej to raz vyjde.

Chcelo sa jej kričať, čo bol pocit, ktorý zažívala len vo vzťahu k matke. Našťastie pre svojich susedov sa vycvičila, aby svoju frustráciu udržala v sebe.

Zaklonila hlavu, zavrela oči a pomaly dýchala. Nádych, výdych. Nádych, výdych.

Ako si vôbec niekto mohol myslieť, že sa čo len trochu podobá svojej matke?

Svetu by sa to, samozrejme, mohlo zdať romantické. Catherine Swiftová, spisovateľka romantických románov a svetových bestsellerov, opäť dáva šancu láske.

Dajte mi pokoj.

Za koho sa vydáva tentoraz?

Adeline otvárala oči dokorán a pokračovala v čítaní listu. Matka chcela, aby sa k nej v júli na dva týždne pripojila na ostrove Korfu (totálny zásah do srdca, Adeline si nevedela predstaviť nič horšie). Všetko, čo sa týka cesty, by pre ňu zariadila a na ničom by nešetřila (samozrejme, pretože jej matke chýbalo veľa vecí, ale peniaze medzi ne nepatrili).